

HLASATEL

WAHPETONU

INFORMACE PRO WAHPETONCE I DALŠÍ ZÁJEMCE LLM

DĚTSKÝ DUCH

WOODCRAFTU

CO ROZUMÍŠ POD POJMEM › DĚTSKÝ DUCH WOODCRAFTU ‹ ?

Zamyslel jsem se nad danou otázkou. V předválečném vydání *Svitku březové kůry* (1925) je celostránkový obrázek jehož přetisk je na první straně tohoto čísla Hlasatele. Jedna z možných odpovědí na danou otázku - zachovat si schopnost dívat se na východ či západ slunce, nebo jiné podobné přírodní jevy s úžasem malého človíčka. Zachovávat a rozvíjet obdiv ke všemu krásnému (příroda ho poskytuje v míře přehojné), nehledat jen tvrdou realitu, která krásu přírody přemění na fyzikální, chemický anebo bůhví jaký jiný jev, někdy dokonce stěsnaný do jediné rovnice. Schopnost vnímat krásu (květu, stromu, obrazu nebo tónů, scenerie krajiny,) a tajemno; mít porozumění pro dětskou hravost, byť je třeba jen slovní; zachovat si až do pozdního věku vlastní zdravou hravost a co nejintenzivnější smysl pro malebnost . Dát jí co nejvíce prostoru.

Přirozenou hravost dětství využíváme i k výchovnému působení (co patří mezi hlavní zásady vudkrafterské činnosti) a nesmíme zapomenout, že › *dětský duch*‹ potřebuje podněty nejen po přechodu z dětství do období dospívání, ale i v dospělosti. Již J.A.Komenský (1592-1670) vyslovil zásadu ›*škola hrou*‹ a zavádění, používání různých her chápal jako rovnocenný předmět vyučování k předmětům ostatním, co vyjádřil slovy: “ Ozdobou hry bývají mrštnost těla, veselost mysli, rád, vítězství podložené vtipem, statečností a ne lstí. T.G.Masaryk (1850-1937) napsal: “Ve hře bych shledával protiváhu k nezdravým účinkům školy. Hra jest něčím svrchovaně vážným. Je to ona zvláštní naivnost, plné ponoření se do hry, co tak blaze působí na ducha i tělo. Nezbyvá nám, než více si hráti...“.

V současné, uspěchané konzumní společnosti, která často staví lest nad statečnost, hmotný zisk nad etiku, má ›*dětský duch*‹ mimořádný význam; vědomě ho musíme udržovat, dát mu co

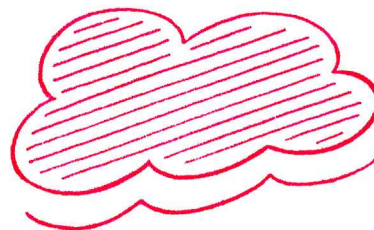
nejvíce prostoru a možností. Měl by být přirozeně včleněn do různých forem oddechu, relaxace, aktivit, zejména v přírodě, protože právě tam je spojen mnoha vazbami s vnímáním krásna, co jeho blahodárné účinky ještě umocňuje. Ve Vysokých Tatrách je symbolický hřbitov obětem hor; na jedné tabuli čteme: Běda tomu, kdo v moři vidí jen vodu a v horách jen skálu ...

Je zajímavé, že právě v dospělosti má ticho a samota velký význam pro udržení a upevňování ›*dětského ducha*‹ . K tomu však nepotřebujeme ani mysticismus, ani meditace dovedené do krajních mezí. ›Meditací‹ je v podstatě každé uvedení těla i ducha do stavu klidu, uvolnění se. Způsobů i délek jejich trvání je nečetně mnoho (Hlasatel č.1/99, 2/2000, 4/01), sami si musíme zvolit to možné a působící. Třeba je to jen pohled a uvědomění si krásy východu anebo západu slunce, krajiny, stromu či květiny, případně doplněný „zamyšleničkem“. Ale podobně také působí umělecké dílo, kniha, nad kterými se zamyslíme a snažíme se pochopit jejich smysl, poslání. Kolik lidí sedí anebo stojí dlouhou chvíli před takovými díly na výstavách...

Dětství i dospívání jsou většinou spojené s optimistickou nadějí v budoucnost. Ta bývá někdy méně radostná, než-li naše očekávání. Přesto i v takové situaci nesmí převládat pouze vidění nedostatků, záporů; chceme-li jít úspěšně dál, musíme obnovit naději, odhodlání vytvořit si a dosáhnout lepší podmínky pro splnění našich předsevzetí a ideálů.

Migisi

I za mraky září slunce.
Holandské přísloví

Každý mrak má stříbrnou obrubu.
Anglické přísloví

STŘÍBRNÁ OBRUBA

Hapal jsi, synáčku, rozbil sis nos?
Naříkáš, běduješ na špatný los?
Neplač, synáčku, osuš si zrak:
Obrubu stříbrnou každý má mrak.

Breviář Půjde to!

›Dětský duch‹ v praxi

Najděte si svůj kamínek. Děti jsou svým způsobem často našimi učiteli. Říkávám jim, že v přírodě mohou vždy najít něco zajímavého. V rámci cvičení je žádám, aby šli se svými rodiči anebo přáteli ven, do volné přírody, anebo aspoň do většího parku a našly nějakou malou zvláštní věc, například list, malý kamínek nebo kousek dřeva neobvyklého tvaru.

Jedna pětiletá dívka slyšela moje povídání, když jsem byl správcem nemocnice v Cherokee v Severní Karolině. Jednoho dne přišla velmi vzrušená do nemocnice. „Podívejte se! Podívejte se! Našla jsem moc zajímavý kámen. Vypadá jako srdce!“ Nesměle se ke mně natáhla a podala mi kámen se slovy: „Přinesla jsem ho pro vás“. Byl jsem tak překvapen, že jsem při odpovědi zakoktal: „To...to je opravdu zvláštní kámen. Děkuji ti!“ Byl to velmi milý zážitek.

Každý z nás by si měl najít svůj kamínek. Co kdyby jste se do toho pustili právě teď, když čtete tuto knihu? Přestože se právě bavíte četbou, byl bych rád, kdybyste šli na chvíli ven a našli nějaký zajímavý kamínek. Pozorně jej vnímejte svým hmatem a citem. Najděte si místo, kde byste se mohli v klidu uvolnit - ale, proboha, ne za volantem! Zavřete oči a pomalu se zhluboka několikrát nadechněte. Uvědomte si jeho velikost, tvar, pocit- zda je vám příjemné jej chvíli držet v ruce. Vzpomínejte na některý pěkný zážitek v přírodě. Otevřete oči, pocíťujte klid, uvědomujte si, že ho budete vnímat vždy, když kamínek vezmete do rukou. Pak kamínek položte na nějaké zvláštní místo.

Na otázku dítěte, proč je severák tak studeným větrem třeba uprostřed léta, proč jižní vítr je teplý, můžete odpovědět povídkou. Bude přijatelnější nežli odborné vysvětlování, zůstane dlouho v paměti.

Nevěsta Severu z jihu. Sever uvažoval, že podnikne cestu. Rozhodl se jít na jih, našel zalíbení v tomto teplém větru. Setkal se tam s dcerou Jihu. Byla tak krásná, že se chtěl s ní oženit a odvést

jí do svého domova. Jih nepotěšilo, že Sever přichází tak daleko na jih, protože začalo být velmi chladno. Řekl své dceři, že bude muset odejít se Severem, když ten nemůže dlouho zůstat na jihu, aniž by jej zmrazil. Dcera souhlasila, že půjde se Severem do jeho ledového domova k Ledovým lidem.

Avšak po několika dnech jejího pobytu na severu začaly ledové domy roztávat a Ledoví lidé se začali potit. Svolali proto radu moudrých a sdělili Severu, že se jeho krásná nevěsta bude muset vrátit na jih. Jinak by časem celý sever roztál. Sever byl smutný, ale věděl, že rada moudrých má pravdu. Nic však neučinil. Dny ubíhaly a sever byl stále teplejší. Rada se znovu sešla a řekla: „Dcera Jihu se musí vrátit tam, kde vyrostla. Její povaha je teplá a proto patří na jih“. Sever byl velmi smutný, ale poslechl a poslal svou jižní manželku k její rodině na jih. Do dnešního dne Sever podniká krátké cesty na jih, aby se lehce dotkl své krásné manželky. Také jsem slyšel, že ona se někdy vypraví na sever, ale jen na tak dlouho, aby nerozpustila Ledové lidi a jejich domy. Je vždycky ráda když vidí, jak se Sever usmívá ve slunečním svitu, ale jen na krátký čas.

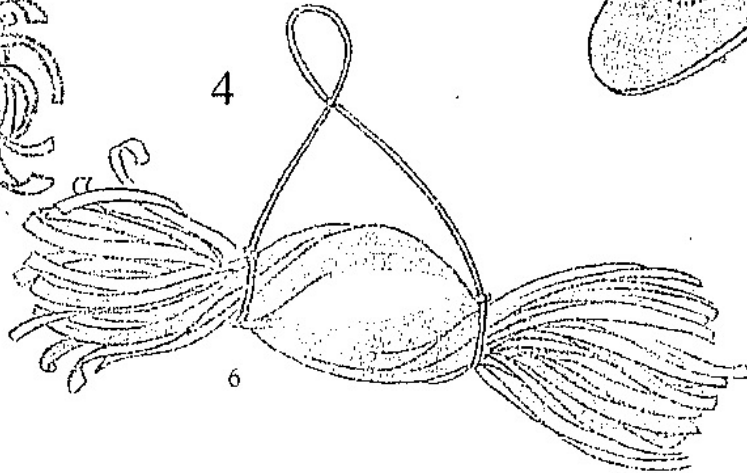
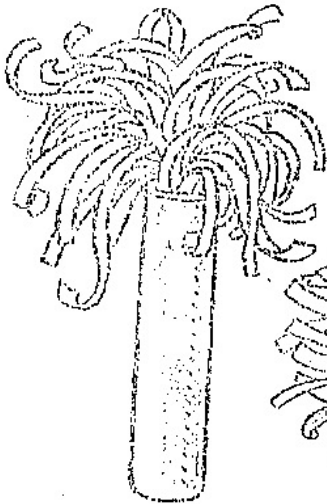
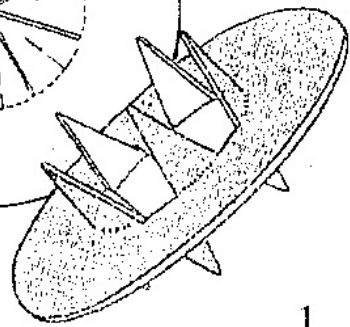
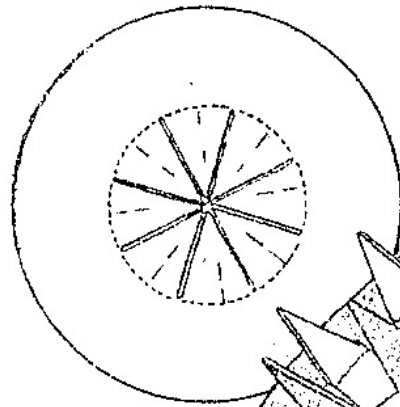
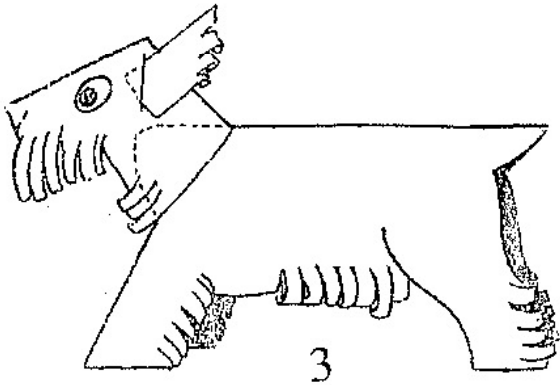
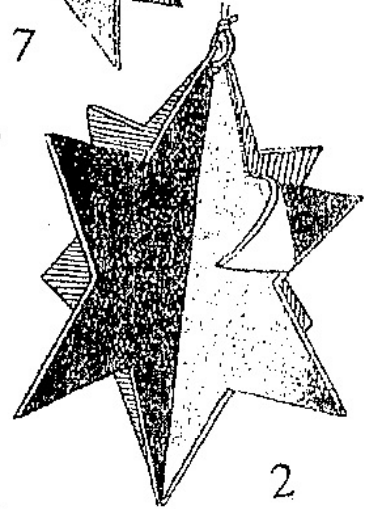
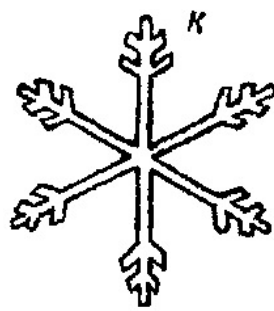
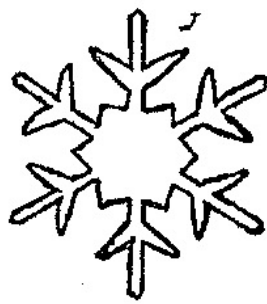
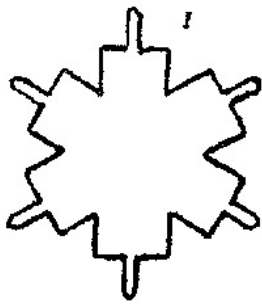
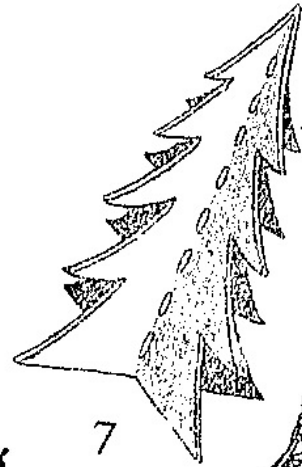
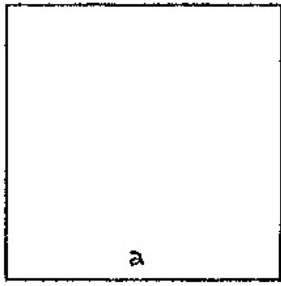
J.Garrett & M.Garrett: Medicína Čerokíjů

Možná, že dlouhé zimní večery zpestříte dětem pohádkou o Sněhurce. Když bude padat sníh, ukažte jim krásu a rozmanitost sněhových vloček. Pak s nimi udělejte drahokamy, které zdobily Sněhurčin plášť.

Čtverec bílého papíru o straně 8-10 cm (a) přeložíme napříč (b) a ještě jednou až vznikne čtverec jehož strana je o polovinu menší. Naznač v něm čáry (d) a slož jej do tří stejných částí (e). Tužkou nakresli obrysy venkovního tvaru vločky (f,g,h). Ten potom vystřižni. Když rozevřeš dostaneš drahokamy Sněhurčina pláště.

E.T.Seton: Z lesní říše

Vystřihovánky z papíru jsou pěkným a laciným zdrojem dětské zábavy. Několik ukázek z knihy A. Moravcová: Výtvarné práce výchovné.

Větrná růžice (1). Z kreslicího papíru vystřihni kolo o průměru 18 cm. Do středu nakresli další kolo o průměru 9 cm. Do něho vkresli 8 průsečíků, čímž kruh rozdělíš na 16 dílků, Ty rozstřihni a střídavě rozlož na obvodu kruhu, jednou směrem nahoru, podruhé dolů. Za větru se růžice kutálí po zemi. Vybarvením zvýšíš její působivost.

Dvoubarevná hvězda (2). Na čtyři čtverce papíru (dva a dva jinobarevné) o straně 7 cm nakresli šesticípou hvězdu, vystřihni, přelož v půli a rozlož. Pak půlku hvězdy jedné barvy přilep, nebo přišij k polovině hvězdy jiné barvy. Udělej tak se všemi hvězdami. Po slepení nebo sešití půlky dobře vyryhuj. Na špičku připevni závěs.

Pejsek (3). Silnější papír přelož na polovinu, ohyb je hřbetem, který nerozstřihni. Nakresli pejska (anebo jiné zvířátko). Vystřihni obě poloviny najednou a rozlož. Můžeš také vykreslit hlavičku s o něco delším krčkem zvlášť a hlavičku zasuneš do tělíčka.

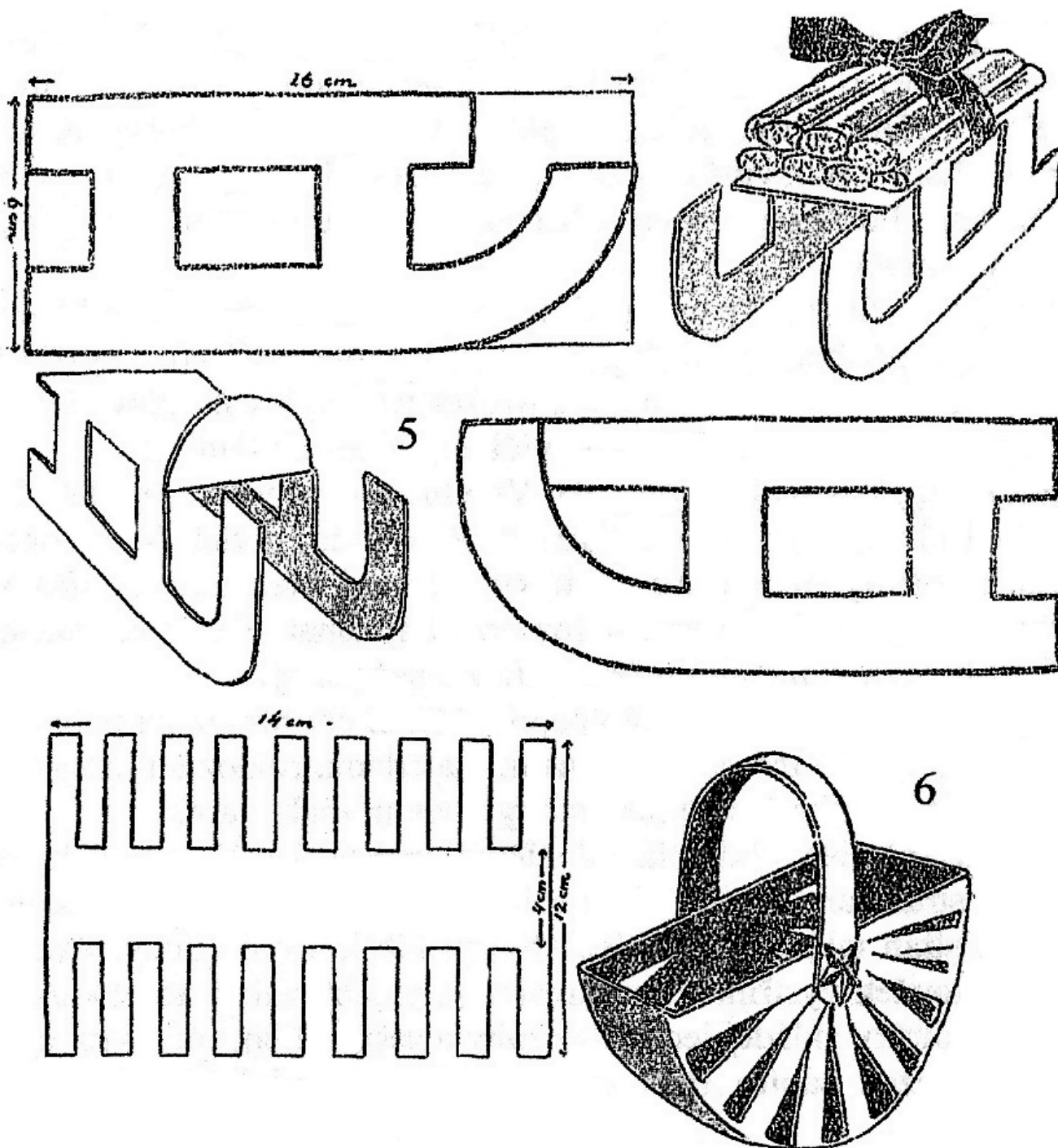
Ozdobné balení na bonbóny (4). Vhodné pro vánoční stromek. Na obdélník bílého tenkého papíru polož barevný obdélník a z obou stran nastříhej. Jednotlivé proužky přetáhni přes tužku, čímž se zvlíní. Na bílý vnitřní papír polož bonbón, zabal. Na obou koncích přivaž barevnou niť na zavěšení, trásně načechrej.

Sáně (5). Obdélník silnějšího papíru 16x12 cm přelož na polovinu a nakresli sáně. Obě půlky vystřihni najednou, rozlož a rýhováním uprav. Na sedátko lze pomocí stuhy upevnit malý dárek.

Košíček (6). Na obdélník silnějšího papíru 14x12 cm nakresli z obou stran čáry, vzdálené od sebe na $\frac{1}{2}$ cm a dlouhé 4 cm. Kresli z obou stran tak, aby uprostřed zbyl proužek 4 cm široký. Pak ob jeden proužek vystřihni, nezakreslenou plochu zahni do oblouku a zbylé proužky skládej jeden na druhý a sešij. Přišij, přilep rukojeť, je to proužek papíru 16x1 cm. Sešíváme v podobě křížku, nebo

hvězdičky, když se to moc nezdařilo, přelepíme barevným kroužkem, hvězdičkou a pod.

Stromky (7). Zbytky zeleného tvrdšího papíru přelož po délce na polovinu, nakresli polovinu stromku a vystříhni. To udělej 3 až 4x, podle síly papíru. Vystřižené stromky rozlož, polož na sebe a uprostřed sešij. Šijeme směrem od vrcholku stromu k patě, konec niti pěkně zauzlujeme, nebo přilepíme. Všechny středy zarýhujeme, stromky postavíme. Pěkná je sestava různě velikých stromků.

DOPORUČENÍ PRO ČETBU

Miloslav Stingl : Indiáni Stříbrné Luny (Praha 2003)

...území, jež se stalo jevištěm snad nejdramatičtějšího příběhu z historie předkolumbovské Ameriky, má rozměr několika set tisíc čtverečních kilometrů.

...první skupiny přistěhovalců z Asie vstoupily na půdu Nového světa zhruba před čtyřiceti tisíci lety, zřejmě v místech dnešního Beringova průlivu. Oba světadíly byly v té době patrně ještě spojeny. Trvalo nejméně dvacet tisíc let, než migrační vlny ze severu dosáhly Mexika a Střední Ameriky. A zhruba před patnácti tisíci roky došli konečně první Indiáni i do oblasti kolem dnešního Peru...

Na mapě indiánské Ameriky, té zázračné krajiny, která žila plným životem dávno předtím, než na tento kontinent vkročili první Evropané, září tři velká jména, tři velké kultury: Mayové, Aztékové a v Jižní Americe - samozřejmě Inkové. Jim - Inkům - jakoby patří všechna sláva předkolumbovské indiánské Jižní Ameriky. To oni - jako nikdo jiný - uctívali Slunce. To oni na jeho počest a k vlastní slávě vytvořili velkolepé zlaté poklady.

Incké zázraky vyrostly však jen z bohatého, nesmírně komplikovaného odkazu kultur a národů, které existovaly v tomto prostoru - v Andské oblasti Jižní Ameriky - před nimi. Bezprostředními předchůdci a v lecčems i „učiteli“ Inků byli Chimuové, národ, který se však neklaněl Slunci, ale Měsíci, a který nemiloval jen zlato, ale - snad ještě více - stříbro, barvu Luny.

Luciano De Crescenzo: Příběhy středověké filozofie (Praha 2006)

Milý čtenáři,

knihu sis už koupil, takže Ti mohu říct pravdu. To, co se chystáš číst, nejsou opravdové dějiny středověké filozofie, ale jenom krátký výlet do středověku. Název knihy velmi jasně vymezuje téma, ale text se často a záměrně ubírá jiným směrem... víc než o dějiny filozofie se jedná o panoramatický pohled na některé zajímavé stránky středověku...

Napsal jsem to tak proto, abych vyšel vstříc mladším čtenářům. Veliký Averroes říkával, že kdokoliv píše filozofické dílo měl by tak učinit alespoň třikrát: jednou pro kolegy, jednou pro žáky, a jednou pro lidi.

Akademici ale z toho kdoví proč dělali vždycky jen jedno dílo - pro kolegy akademiky...

Jednoho dne Aristoteles řekl: „ Vše, co se dalo vynalézt, je už vynalezeno“. A toto tvrdil ve 4.stol. př. n.l. Kdyby teď seděl proti mně a s počítačem vedle sebe, řekl bych mu: „ Aristó, to jsi ale řekl pěknou blbinu, co! A televizi, telefon, automobil, letadlo, počítač - vynalezl kdo? My, dovolíš-li, lidé 20. století.

Ale on by mi odpověděl: „A co si myslíš, že jsi vynalezl ? Objevil si nástavce. No ano, protože televize je prodloužením zraku, telefon prodlužuje sluch, automobil nohy. Ale člověk ... člověk a jeho záhada života a smrti, ta byla a zůstala! A o člověku jsme všechno, co se o něm dalo vypovědět, řekli my, Řekové před dobrými čtyřicetiletými stoletími“.

Uzavírám radou pro čtenáře, lačnicků po filozofii. Narazíte-li na nějakou nezáživnou kapitolu, bez starosti a bez uzardění jí přeskočte. Třeba se k ní jindy vrátíte. Důležité je pochopit význam středověku. Pro některé to byla doba temna, na kterou je lepší zapomenout, pro jiné, mezi něž se řadím i já, to naopak byl kus úchvatné historie, s níž by bylo dobré se seznámit.

Pochybnost a víra.

Při povídání o době temna mě napadnou hned dvě otázky: kdy začala a kdo zhasnul světlo. Podle mě středověk začal rokem 312 n.l., rokem v němž císař Konstantin uslyšel hlas, jenž ho nabádal, aby na štíty legionářů nechal namalovat kříž. Podle některých ten hlas přicházel z nebe, zatímco podle jiných mu radila jeho matka z úkrytu za závěsem. O světle nemám pochybnosti: byla to církev. Dříve ale, než si znepřátelím všechny věřící, mé drahé příbuzné nevyjímaje, chtěl bych objasnit co pro mne filozofie znamená.

Filozofie je způsob myšlení, ne-li rovnou bytí, jež se nachází na půl cesty mezi vědou a náboženstvím. Na světě se vyskytují věci, které jsou známé a věci, které nikoliv, ale v něž se věří. Ty první jsou součástí vědy (jako voda, která vře při 100 °C) a ty druhé součástí náboženství (jako onen svět se všemi Dantovými kruhy). A konečně jsou tady věci, které neznáme a ve které nevěříme, jako např. bytí, a o které se vedou spory od časů Parmenida. A právě tyto věci tvoří filozofii.

Podívejme se, jak jsme na tom byli před příchodem křesťanství. Věda se ve školách ještě nestudovala a náboženství nebylo tak rozšířené,

aby znepokojovalo laiky. Každý si mohl vybrat boha, jakého chtěl, a nikdo mu nevnucoval násilím jiného. Symbolem těchto velkorysých názorů byl Pantheon, tedy stavba, kterou v roce 25 před n.l. nechal v Římě postavit Marcus Agrippa, a následně rekonstruoval císař Hadrián. Do Pantheonu mohl vstoupit každý jedinec a modlit se ke komu chtěl. Velký Hadrián říkal tehdejším cizincům: „Věříte ve svého boha? Chcete ho uctívat? *No problem*: Najděte si koutek v Pantheonu a modlete se ke komu se vám zalíbí, nesmíte ale obtěžovat ostatní kolem“. Co vlastně znamená Pantheon v řečtině? Znamená to „všichni bohové“. Takže Hadrián už nemohl být tolerantnější.

Potom ale, bohužel, přišla velká monoteistická náboženství: judaismus, křesťanství, islám, tolerance šla k šípku a s ní i filozofie...

Nárůst křesťanství v Římě ve 4. stol. zavinil už na začátku neshody mezi Vírou a Pochybností. Jeho přímým důsledkem byla diktatura náboženství. Ale dříve, než hodíme všechny do jednoho pytle, měli bychom čestně uznat, že alespoň v prvních letech dalo křesťanství prostor třem svatým, kteří na to měli a kteří byli velice inteligentní: sv. Augustin, sv. Ambrož a sv. Jeroným. I přesto, že jsem se vší úctou začal touto trojicí, středověk vybudoval své základy na filozofii pohanského Platóna... Platón byl filtrem mezi antickou a středověkou filozofií, s příměsí špetky mysticismu a orientálních náboženství. Sv. Augustin o něm říká: „Pozměňte některá slova v jeho spisech a máte dokonalého křesťana“ ...

V potyčce Pochybnosti s Vírou jsem na straně pochybnosti. Když jsem se stal plnoletým, nahradil jsem slovo „věřit“ slovem „doutat“ a „nevěřit“ slovem „obávat se“. A chovám naději, ani ne tak k vůli sobě jako k vůli své matce. Chudinka se modlila celý život. Každý den chodila do kostela a za 83 let se nedopustila sebemenšího hříchu. V životě měla jen jednoho muže, mého otce, a nikdy nemluvila hrubě. Když se otec slovy: „Sakra...“ chystal říct nějakou nadávku, okamžitě ho přerušila s „pochválen buď navěky“ a vše bylo v pořádku. Takže doufám, že když se dostala do nebe, našla ráj takový, jaký si ho vždy představovala. Se svatým Petrem čekajícím u brány s klíči v ruce a se všemi jí drahými svatými, kteří jí vítali. Jaké zklamání, jestli se tam místo dobrého Boha setkala s Manituem s indiánskou čelenkou na hlavě!

PRVNÍ TŘI ČOTOKVY Ligy čs. Vudkraftu

Vysvětlení původu a významu slova Čotokva bylo v 19. čísle Hlasatele Wahpetonu. Jen v stručnosti uvedu, že slovo Chautauqua (čotokva) je zkomolenina indiánského „gadaguah“, jména krásného jezera vzdáleného 15 km jv. od Erijského jezera, kterým vede hranice mezi USA a Kanadou^{*)}. Význam slova je > místo, kde vyskočila štika<. U jezera Chautauqua se uskutečnila první vudkrafterská „lesní škola“ pro přípravu kmenových vůdců.

V druhé polovině třicátých let min.stol. se letní tábory ve Waldenu (Svätojánska dolina, Nízke Tatry) staly hlavním místem pro setkávání zástupců vudkrafterských kmenů, pro výměnu zkušeností a ujasňování ideologických zásad. Nově ustanovená Liga čl. Woodcrafterů, jako nástupnická organizace Ligy lesní Moudrosti a Ligy pro výchovu přírodou-Moudrost lesa (viz Hlasatel č.19) se musela zaregistrovat, co předpokládalo vypracovat nové stanovy. Hlavními autory byli Viliam Valovič, Felix Dvořák a Arpád Javor. Na jaře 1938 byly stanovy schváleny a registrace úředně potvrzena. Byl také zaveden fonetický přepis na Liga čl. Vudkraftu. Přes vnitropolitické a zahraniční chaotické poměry (mobilizace) bylo v létě téhož roku svoláno táboření do Waldenu. Optimizmus mládí neznal překážek a v závěrečném usnesení bylo doporučeno, aby v roce 1939 se svolalo celorepublikové sněmování a uskutečnila „První ústřední tábornická škola-Čotokva“. Přes rozpad republiky a s ním spojené chaotické poměry, myšlenka Čotokvy nezanikla. Felix Dvořák odešel z Bratislavy do Ostravy a těžištěm pokračující činnosti Ligy českých vudkrafterů, zaregistrované 1939 jako sportovní klub, se stává zejména kmen Wahpeton v Praze.

^{*)} Informace o poloze jezera v 19. č. Hlasatele je chybná, vybral jsem jí z poznámek předválečných vudkrafterů

Felix Dvořák-Wajikani byl zvolen předsedou „klubu“. Zájem o činnost byl tak velký, že již začátkem léta 1939 se Wahpetonci připravovali na „Velký trail (putování a táboření), spojený s Čotokvou. Pro náročný trail se nakonec rozhodli jen tři členové kmene - Ctirad Švehla-Bohr, Miroslav Zoufalý-Sova, Jasoň Schützner-Džejsn. Bylo to putování podél Vltavy a její sjezdy v různých úsecích, ze kterých byly mimořádné náročné tehdy nádržemi nespoutané Červenské proudy, 8 km peřejí v úzkém skalnatém údolí. Jednotlivé etapy většinou končily na tábořišti poblíž, dnes již téměř úplně zatopené obce, Červená. Některé etapy byly spojeny s pádlováním proti proudu., často se kanoe proti proudu dopravovaly t.zv. koníčkováním, místy přenášením po starých voražských stezkách. Obtížnost takového putování byla značná, takže občas se vyskytly situace hodně připomínající traily při objevování amerického Západu. Přípravou Čotokvy byl pověřen zkušený tábornický všeučel a dobrý znalec ideové podstaty vudkraftu -Wajikani. Čotokvě byly vyhrazeny 4 dny, podle dnešní terminologie bychom mluvili o aktivním odpočinku mezi putováním. Wajikani přijel vlakem do zast. Červená, kde se setkal s Bobrem a Sovou, sjezdem po Vltavě připluli k táboru. Protože na putování, táboření a vodáctví bylo před a po Čotokvě určeno dost dnů, vlastní Čotokva byla více zaměřena na ideovou stránku vudkraftu, s propojením na rozšíření schopností při zpracování esejí, jejich přednesu, navazujícím koreferátem a kritickou debatou. Nutno mít na paměti, že předcházející roky byly obdobím důslednějšího přimknutí se k Setonově pojetí vudkraftu, že v roce 1939 se ještě před definitivním rozpadem státu stihla vydat příručka *Vudkraft*. Wajikani si tuto náplň a poslání Čotokvy dobře uvědomil. Měl připravená zadání pro různá témata ideí, zásad vudkraftu, způsobů vedení kmene a řešení problémů soužití v kmeni, na táboře (rody různého věku, koedukační kmen a pod.). Každému tábořícímu byl zadán určitý, nestejný okruh otázek, námětů, který se řešil písemným vypracováním stručné eseje,

shrnutím hlavních myšlenek do krátkého projevu, na který navazoval koreferát dalšího účastníka a následná debata všech. Hodnotil písemný i ústní projev, upozornil na jejich hlavní přednosti a nedostatky, vedl ke kultivované diskuzi. Navíc byly do programu zařazeny zkoušky mlčenlivosti a hladu. Závěrečným zhodnocením, jak ze strany účastníků, tak i ze strany vedoucího byla Čotokva úspěšně zakončena.

Další Čotokva se mohla uskutečnit až po skončení Druhé světové války, obnovení Československé republiky a obnovení činnosti Ligy čl. Vudkraftu. Prvním podnětem byl společný tábor mládeže z pražských kmenů Lišek, Šelem a Sisseton, v létě 1945 pořádaný v zahradě zámku Štiřín, pod vedením Inka (František Chudáček), za pomoci Přemysla Pittera, lékaře Vogla (Vučiček) a Zdenka Teichmana (Atahualpa).

Nedostatek kmenových náčelníků v období, kdy generace „předválečných“ vudkrafterů měla starosti studijní (obnovené možnosti vysokoškolského studia) anebo existenční (založení rodin, zaměstnanost v poválečné recesi), byl hlavní překážkou při snaze rozšířit členskou základnu. První poválečný tábor Ligy čl. Vudkraftu (Stvořidla 1946, viz Hlasatel 1/99) potřebu nových náčelníků kmenů i ohnivců ještě zdůraznil. Koncem roku 1946 se náčelnictvo Ligy usneslo na hlavních zásadách pro uspořádání Čotokvy v roce 1947. Administrativně organizační i ekonomickou přípravou by pověřen tajemník Ligy-Jiří Novák (Mýval/Hukwim) z kmene Wahpeton. Že tato příprava je první zárukou úspěchu nepotřebuje širší komentář. Zdůrazním jen, že Hukwim prostudoval několik návrhů na vhodné tábořiště, osobně si terény a jejich „zázemí“ prozkoumal, o svých poznatcích předložil náčelnictvu podrobné záznamy, s mapovými náčrtky a panoramami. Místem Čotokvy se stalo údolí Hučivé Desné v Jesenících, časový rozsah 6. - 19. červenec 1947, den před a po určen pro příjezd účastníků a likvidaci tábora. Výběr účastníků udělalo Náčelnictví, na základě přihlášek s dotazníky.

Posláním Čotokvy bylo získat poučení z poznatků dlouholetých členů Ligy, vzájemná výměna znalostí a zkušeností poválečných členů Ligy, zejména při vedení kmene a ohnivectví, orientace vůči současným příbuzným organizacím a společnosti jako celku.

Účast: 34 členů Ligy, 2 členové Sokola, 1 člen Slovenského Junáka, 6 členů táborové rady, 8 externích přednášejících.

Táborová rada: Ľudovít Klibáni-Wapiton, Zvolen

Felix Dvořák-Wajikani, Ostrava // František Chudáček-Ink, Praha

Trnka-Bičigeš, Děčín // Milouš Stárek-Mahykan, Praha

Jiří Novák-Hukwim, Praha.

Externí přednášející: Přemysl Pitter, Zdeněk Teichman, J.Krejčí, Prager, Zahradník, Bašta (poznatky a zkušenosti- předválečná LČSW, všeobecná beseda, diskuse).

Dr.Jan Tříška MŠO (systém státní ochrany přírody).

Prof. Radim Kettner (základy geologie ČSR, geologická exkurze do okolí tábora).

Prof. Jan Krejčí (terénní náčrty, kreslení-stromy, květiny)

Teorie, praktické ukázky, přednášející:

Organizace, kmenová výchova, symbolika, obřady, hry, povídky, vyprávění (*Wapiton*).

Zdravověda pro tábor, táborová psychologie, kamarádi, přátelé, rodiče, erotika, zasvěcovací stopa, cesta stoupání na horu (*Bičigeš*).

Náradí, týpí, teorie tábornictví, tábořiště, táborové stavby, táboření, vaření, praktické určování květin, výroba rohoží na stavu, stavba mostu pro místní lesní správu (*Ink*).

Tělovýchova, ranní cvičení, atletika; vydělávání kůží, teorie i praktické ukázky; výroba luku a lukostřelba; dřevo a řezbářství, oheň třením dřev; poznávání hvězd(teorie i praktické cvičení), mapoznalectví (*Wajikani*).

První pomoc; stopařství, obrázkové písmo, znakomluva, totemy, oděv pro terén, putování, táboření, kroj (*Mahykan*).

Petrografie, poznávání hornin v přírodě, exkurze (Hehun).

Meteorologie (*Bobr*).

Hospodaření v kmeni, na táboře (*Hukwim*).

Čotokva končila doporučením, aby se získané poznatky co nejvíce rozšířily mezi členy kmenů, aby se pořádaly kmenové a mezikmenové Čotokvy.

Třetí v pořadí byla Čotokva kmenová, pořádal jí od 15. do 30. srpna 1949 kmen Odžibvej, ve Waldenu.

Účast: Kmen Odžibvej 31, kmen Wahpekute 2, Stráže z Brna 2, Kmen Pražských vudkrafterů 2 (částečně), zájemci o vudkraft /vš.studenti-Praha 2.

Čotokva byla hodně zaměřena na předání zkušeností starších vudkrafterů (18) {z předcházejících stálých a putovních táborů kmene}, mladším členům (13) z dvou chlapeckých rodů a jednoho dívčího. Mimo to byla Čotokva také hlavně zaměřena na praktická cvičení v zálesáckých dovednostech a v poznávání přírody (teorie i praxe byla náplní předcházejících rodových schůzí, putovních táborů). Výchova kmenových náčelníků ve formě besed (pow-wow) a diskusí proběhla v jarním období 1948, dále byla prakticky procvičena v měsíc trvajícím kmenovém táboře (také v r.1948), který byl po 3 týdny společným tábořením s dívčím kmenem Jiříček z Brna, kdy se ve vedení tábora střídali kmenoví a rodoví náčelníci v rozmezí 3-4 dnů. Bylo tím získáno dost zkušeností pro programovou i výchovnou náplň smíšeného tábora (21 chlapců, 15 dívek).

Tábor pro Čotokvu byl postaven a kompletně vybaven před jejím zahájením. Jako zajímavost uvedu, že v té době bylo na úřadech více porozumění pro akce mládeže. K dopravě 7 typů v obalech z pytlů, všech táborových potřeb a trvanlivých potravin

(uložených v t.zv. banánových krabicích) i části členů kmene Odžibvej jsme dostali k dispozici krytý nákladní vůz, který svými technickými parametry vyhovoval na připojení k rychlíku. Naše konečná stanice- Podtureň se nacházela mezi rychlíkovými nádražími Liptovský Mikuláš a Liptovský Hrádok. Vlakovodoucí dostal rozpis, aby rychlík projížděl mezi návěstidly stanice Podtureň rychlostí kolem 5 km/hod. To stačilo, aby část posádky vyskákala, přebírala banánové krabice, načež vyskočil zbytek posádky a na náš předem dohodnutý signál se vlak rychle rozjel dál. Výpravčí jen zíral na desítky očíslovaných banánových krabic vzorně uložených podél kolejí (tuto akci jsme neměli předem nacvičenou !) a uspokojeně se vrátil do své kanceláře, když krabice byly „v mžiku“ naložené na předem dohodnutý řebřiňák, který obratný vozka dovezl až do Svätojánskej doliny. My jsme sice šli pěšky zkratkou, ale náš časový náskok byl malý.

Táborová rada: náčelník -Jindřich Merganc (Rychlonohý Lišák), písmák-Ivan Hrivnák (Oblak),ohnivec- Jiří Pacl (Migisi), hlasatel - Juraj Berčík (Malsun), hospodář- Vladimír Wiederman (Abu), vedoucí kuchař- Jarmila Pátková (Jarča), knihovník- Miroslav Serátor (Výr), 3 náčelníci rodů.

Teoreticko praktická část:

Pozorování přírody (denně 2 hod., jednotlivě nebo v malých skupinách) spojené s určováním, kreslením, fotografováním.

Sekery I- teorie, ukázky různých seker, zákl.pravidla použití.

Sekery II- broušení (prakt.), Sekery III-(kácení stromů pro tábor).

Nože, pily- stejný postup. Praktické základy řezbářství.

Stavba hráze na bystrině 5 m široké, ukázka měření průtoku.

Určování ptáků - v přírodě a podle ornitolog. vzorků.

Určování stromů-v přírodě, besedy-výměna zkušeností o vlastnostech dřev a jejich využití.

Poznávání souhvězdí.

Výroba šípů a závody v lukostřelbě na pevný terč.

Vyčiňování koží. Linoryty. Tepání mosazných t.zv. detvianskych praciek(přezka) a řemenů. Tkaní rohoží, ponča. Terénní náčrtky, skicování.

Plavání, záchrana tonoucího. Základy horolezectví, hlavně jištění a slaňování. Uzly v praxi. Poznávání indiánských písní a her.

Kosení, hrabání sena, stavění „panáků“- pomoc 3x půl dne.

Pow-wow / témy

Význam vudkrafterské výchovy, zejména táboření.

Idea versus ideologie.

Rozbor-E.T.S.: Cit a vudkraft.

Zasvěcovací stopa, vigílie.

Zásada versus kompromis.

E.T.S.: O poslání vudkraftu (Měl jsem vidění..., Poselství Č.Vlka.)

Vudkraft a náboženství.

Vztah jedince ke společnosti.

Přenos vudkraft. idejí i praxe do každodenního života.

Humanizmus T.G.M. versus dialektický materialismus.

Δ Ω Δ

JAK DÁL

Dokončení úvah George Hoffmana o třetím tisíciletí z 23. a 26. čísla Hlasatele.

DESATERO TŘETÍHO TISÍCILETÍ ?

1. Budu jednat čestně, ohleduplně, poctivě se všemi čestnými, ohleduplnými a poctivými lidmi.
2. Budu ochraňovat slabší, ale povedu tvrdý nekompromisní boj se všemi, kteří svým chováním a jednáním ohrožují ostatní lidi.
3. Prosadím se vlastními znalostmi, vlastní pílí a vytrvalostí.
4. Věřím ve vlastní síly a schopnosti. Chci žít svůj vlastní život, ne život vnucený mně iluzemi někoho jiného. Zaměřím se na řešení problémů dneška ve vztahu k budoucnosti.

5. Chci bojovat za ekologii při pochopení jejího absolutního propojení s ekonomikou, populačním růstem, sociálními problémy a mezilidskou solidaritou.

6. Budu prosazovat toleranci, rovnoprávnost a svobodu, která není na úkor druhého. Budu prosazovat lidská práva pro všechny čestné, poctivé lidi a tvrdé omezení práv všech násilníků, sadistů, prodejců drog, vrahů a teroristů.

7. Chci prosazovat otevřenost a dokonalou informovanost při řešení sexuality s vědomím, že skutečný cit mezi mužem a ženou má větší hodnotu než desítky přechodných vztahů.

8. Chci žít bez ponižování a falešných iluzí i předsudků. Budu prosazovat odstranění jakéhokoliv, i skrytého, kastovnictví.

9. Distanuji se od všeho, co lidi rozděluje. Budu prosazovat nové inspirační cíle, které by všechny lidi spojovaly.

10. Nikdy nezapomenu na tvrdou skutečnost, že nevyřeší-li si lidstvo své problémy samo, není nikdo, kdo by mu mohl pomoci.

Čti správně přítomnost a kráčeji s budoucností.

Homér

Lidem neschází síla, schází jim vůle.

V.Hugo

Náhoda přeje jen připraveným.

L.Pasteur

Jedině v nečinnosti je trvalé zoufalství.

T.Carlyle

Kapitalismus pro svobodu zbavuje rovnosti. Socialismus pro rovnost zbavuje svobody. Člověk ale k životu potřebuje oboje.

T.Nishiyama

ZÁVĚR

Nikdo nám nepředpoví budoucnost. My si jí předpovídáme. Jako jednotlivci svými znalostmi, schopnostmi, pracovitostí, okruhem známých. Jako celek si jí předpovídáme jak budeme postupovat dál, jak budeme ochotni omezit své spotřeby a přistoupit na nutnou změnu životního stylu, jaké představitele budeme volit do čela státu. Rozhodneme-li se špatně, rozhodli jsme o osudu svých dětí, svých vnoučat.

Stojíme na prahu tvrdého a nekompromisního dvacátého prvního století, které vyhročí dnešní, všeobecně známé a přitom neřešené problémy. Století, které bude vyžadovat znalost a psychickou odolnost. Století celosvětové, postupné migrace stovek milionů až miliard lidí. Stále více lidí nebude chápat nejen nové objevy, ale ani podstatu nejběžněji používaných věcí. Svoji neschopnost a neznalost se bude velké množství lidí snažit kompenzovat v mystice, v náboženství, v sektách. Pouze víra je totiž výjimečná tím, že nevyžaduje žádné schopnosti ani znalosti a dává přitom pocit důležitosti, morálnosti, sounáležitosti, psychické úlevy, výlučnosti a dává ještě i jednoduchou odpověď na nejsložitější otázky.

Z hlediska dnešních problémů, které musí lidstvo bezprostředně řešit, je absolutně bezvýznamné zda kameny ve Stonehenge byly i astronomickou pozorovatelnou nebo pouze kultovním místem, zda platí nebo neplatí teorie „Velkého třesku“, jaká je správná velikost Hubbleovy konstanty nebo kdo se dostal do Ameriky jako první. Při labilitě celého světa zůstává možností naší psychické stabilizace především naše rodina. Zda takovou bude i ve skutečnosti, záleží hodně i na nás.

Vítěznou leteckou bitvu o Anglii vybojoval velmi malý počet letců mnoha národností.

Na lidi s podobnou odvahou a osobním sebezapřením, kteří by měli schopnosti a odhodlání řešit globální problémy lidstva, dnešní svět zatím stále marně čeká.

Kormoráni se vracejí

Před léty, když Dunaj byl pod Bratislavou ještě veletokem, v němž se podle slov básníka „vlna za vlnou valila“ a nebyl vtěsnán do plavebního kanálu, tak jeden z jeho ostrovů vytvořený vedlejšími rameny postupně osídlovali kormoráni, až ho ovládli tak, že byl daleko-široko znám pod názvem Ostrov kormoránů. Protože kormorán potřebuje k udržení své kondice lovce denně až 12 kilogramů ryb (jinou stravu téměř nekonzumuje; ale ty kilogramy nemusí být až natolik pravdivé), tak se stal nepřítelem rybářů č.1. Mohl on za to, že dříve mu jeho stravu nevyčítali, protože ryb bylo v Dunaji daleko více a rybářů daleko méně? Kromě toho na úbytku ryb se po skončení války značnou měrou podílela prudce stoupající lodní doprava používající místo páry naftové motory; nemalým podílem také přispělo postupné snižování kvality říční vody městskými a průmyslovými kanalizacemi. I kdyby tomu všemu kormoráni rozuměli, tak by jim to bylo fuk, protože svoji denní dávku ryb potřebovali k přežití a v době krmení mláďat (trvajících téměř dva měsíce) se rodinná spotřeba zvýšila nejméně o dva žravé krky. Ještě před úplnou kormorání okupací ostrova jsme hlítali stránky knihy Pytláci na Dunají, abychom potom nasedli do kajaků a přesvědčili se, že lužní lesy a ostrovy mezi dunajskými rameny jsou vysněnou divočinou, hemžící se vodním i zpěvným ptactvem, kde se dalo tábořit a naslouchat tajemným někdy i strach budícím zvukům noci, když sovy houkaly a liškou ulovený zajíc vydával poslední skřek. Kormorání ostrov byl od Bratislavy vzdálen 15 kilometrů; nejméně vzruchu jsme mezi ptactvem způsobili tím, že jsme k ostrovu připluli na kajacích. Rychlý proud nás tiše snesl

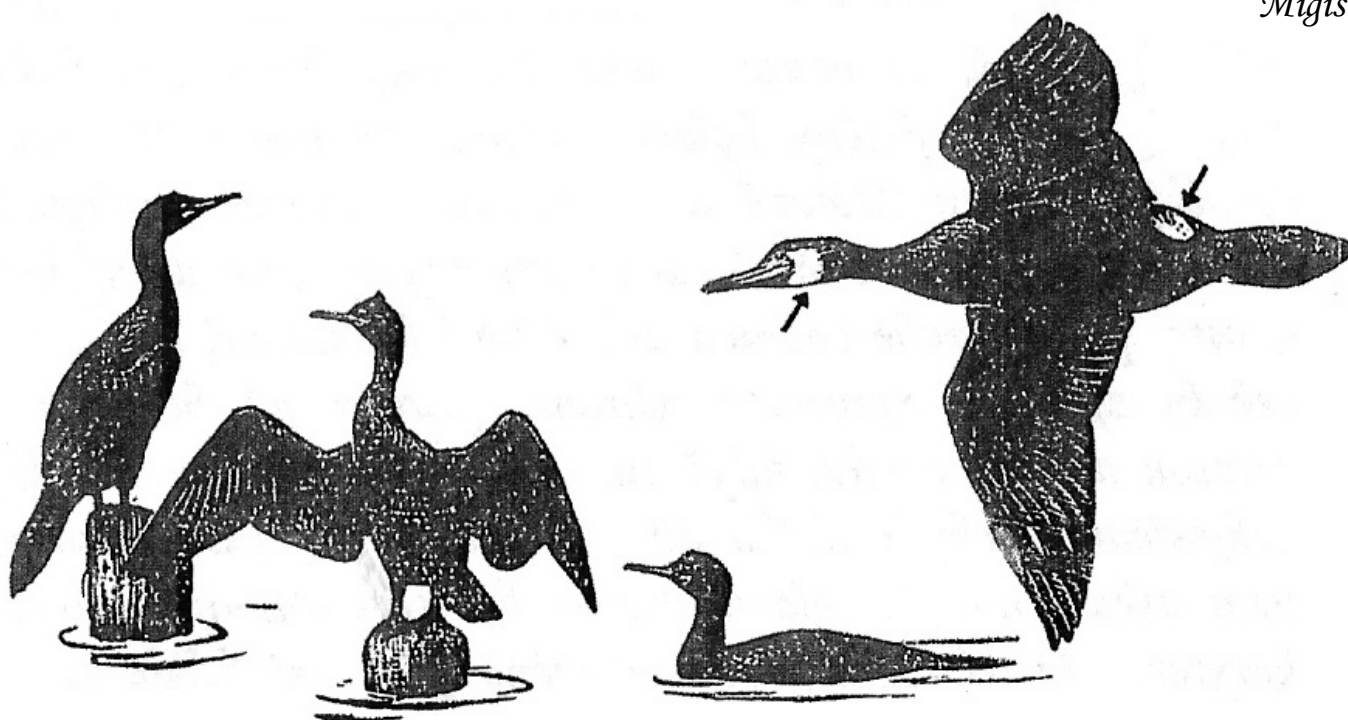
k místu, kde se voda z Dunaje v peřejích přelévala přes proluky v kamenné hrázi do bočního ramene. Kánoe byla pro přeplutí hráze méně vhodná; hloubka vody nad náhozem z ostrohranného lomového kamene byla malá a museli jsme pamatovat i na zpáteční proplutí peřejemi a plavbu proti proudu, která se kajákem snadněji zvládla. Nevýhodou však byl menší objem volného prostoru v člunu pro uložení tábornických potřeb a potravin. Byly to dvoj- až trojdenní výpravy, takže bagáže jsme měli poměrně málo a v teplém panonském klimatu se často spalo „pod širákem“. S pitnou vodou také nebyly starosti, indiánská studna se na ostrově lehce vyhloubí. Ovšem, proti sesuvu štěrku ze stran bylo výhodné vzít s sebou a použít kusy pytloviny.

Kormorán velký (*Phalacrocorax carbo*) je typický vodní pták se širokou plovací blánou mezi všemi čtyřmi prsty a zobákem na konci hákovitě zahnutým. Velikostí mírně převyšuje divokou kachnu, peří černé barvy kryje celé tělo, ale kolem zobáku je typická, dobře rozeznatelná bílá plocha. Hnízdí ve velkých skupinách, nejčastěji na vysokých stromech, hnízdo tvoří neuspořádaně položené slabší větve. Ve skupinách tvaru -V- letí k lovišti, kde se hejno rozdělí do menších skupin i jednotlivých lovců. Let je rychlý, při lovu se potápí i na delší dobu. Pro odpočinek mezi lovem si rád zvolí větší, na březích vyčnívající kameny, ještě raději má z vody vyčnívající kůly starých stromů. Často odpočívá s napolo staženými křídly, v přípravě na rychlé vzletnutí pro další lov anebo pro útěk před nepřítelem. V nechráněném terénu rychle odlétá před blížícím se člověkem; život v kormoráních koloniích lze dobře sledovat dalekohledem ze štěrkového okraje ostrova, ale jakmile vstoupíte do lužního lesa, hlídkující kormoráni vzletnou z hnízd, neustále krouží nad

stromy a sledují váš pohyb. Jakmile se přiblížíte ke hnízdišti, všichni kormoráni vzlétnou a krouží nad ním tak dlouho, až les opustíte, anebo se v něm dobře skryjete. Pak zase nastupují hlídkující jedinci. Ke hnízdění si vybírají vysoké, košaté stromy, v lužních lesích jsou to zejména bílé topoly, na jednom stromě bývá několik hnízd. Kormoráni výkaly postupně ničí listovní stromů, potom i kůru větví, takže pro jejich trvalá hnízdiště jsou nakonec typické pahýly odumírajících stromů. K tomuto stavu dospěla kormorání kolonie pod Bratislavou asi během patnácti let, počet ptáků se pohyboval kolem tisícky. Nejdříve byl učiněn pokus odplástit je částečným odstřelem, s předpokladem, že se uhnízdí v menších skupinách i jinde podél dunajských ramen. Výsledek se nedostavil, kolonie se rozrůstala a poslední kapkou přelítí sklenice trpělivosti rybářů byl lov kormoránů na rybích sádkách. Střelci v kruhové formaci postupovali směrem do středu ostrova, kormorání hnízda na pahýlech stromů byla dobrými terči. Jen malý počet kormoránů unikl smrtonosné palbě započaté v ranním šeru. Les na Kormoráním ostrově se postupně obnovoval, ale po kormoránech jakoby se zem, anebo dunajská voda slehla. Masakr byl tak účinný, že pouze malé skupinky kormoránů byly za několik roků zjištěny kolem soutoku Dunaje s Moravou, u rybníků na jižní Moravě a na mrtvých ramenech rakouského Dunaje, kde byly záměrně zachované zbytky původního říčního koryta, po výstavbě vodních děl. Žádné kormorání kolonie však nebyly zjištěny. Slovenští ochránci přírody již bědovali nad ztrátou dalšího druhu, když tu, ejhle, kormoráni se vrátili po dokončení stavby vodního díla u Gabčíkova. Tato pozorování jsem uskutečnil při splavu starým korytem Dunaje. Původním korytem teče celoročně podstatně méně vody, než kdysi. Je v něm

hodně mělčin, většina rybářů se nyní soustřeďuje kolem říčních ramen, protože jejich režim průtoků je udržován více méně podle původních poměrů, dokonce je napodobován režim časového výskytu menších povodní. V mělčinách původního koryta se množí ryby. Chytrost kormoránů překvapuje. Přiletí ve dvou formacích typického tvaru -V-, první skupina (obvykle z mladších ptáků, které určíme podle méně syté barvy peří a bílé „skvrny“ na bocích) sletí k tůni a plácáním křídel žene ryby k místu s nejmenší hloubkou vody. Plácání křídel ustane a potom na nahuštěné ryby zaútočí druhý sled. Bohatá kořist v mělké vodě je zaručená. Nato kormoráni odletí k další tůni, sledy si činnost vymění. Ranní lov skončil, kormoráni odletěli buhví kam, onoho dne jsem je již nespatriil. Asi také proto, že pod zaústěním kanálu z vodního díla jsem vplul do Dunaje v jeho přirozené podobě. Tam se opět projevuje lidská činnost, lodní dopravou, bagrováním, regulací. To není území pro kormorány; také já jsem rád, když opustím taková místa, a dostanu se tam, kde řeka je až kilometr široká, má mnoho ostrovů, které jsou často oázou nespoutané přírody.

Migisi

H.W. Logfellow

ŠÍP A PÍSEŇ

Já šíp vylučil do vzduchu,
kam pad, já neměl potuchu,
neb jeho let byl rychlý tak,
že nemohl ho stíhat zrak.

Já popěvek dech do vzduchu,ê
kam pad, já neměl potuchu,
neb kdež tak bystrý, silný hled
by mohl stíhat písně let ?

V dub vetknutý za dlouhý čas
šíp nezlomený zhlédl jsem zas;
a píseň celou našel jsem
kdes opět v srdci přátelském.

<http://migizi.org>

to neníí můj web!!!

(podobnost jmen čistě náhodná)

Brouzdajíc po webových stránkách našel jsem adresu, která mne upoutala. V jazyku Odžibvejů je to název pro orla a toto lesní jméno mi bylo uděleno na měmu tábora LLM, v roce 1946 na sázavských Stvořidlech. Přepis do americké angličtiny byl spíše varující, co to zase bude za obrovnou reklamu. Ale když jsem webovou adresu zadal, tak napřed po obrovce majestátně prolétal orl. To jsem ještě více zpozorněl. Za lozem migizi přišlo vysvětlení, že jde o neziskovou společnost MIGIZI Communications Inc., Minnesota, založenou r.1977 s cílem podávat domorodým obyvatelům Ameriky informace, v rozhlase i tisku, podporovat rozvoj kulturního odkazu předků, pomáhat současníkům při vzdělávání, zejména v oblasti nových technologií a informatiky. Pokračovala řada nabídek různých kurzů, stipendií, táborových škol, to jsem jen letmo prohlédl a vrátil jsem se k nabídce historie. Z ní jsem se dozvěděl, že impulz ke vzniku Migizi org. dala hospodářská situace v roce 1970, kdy ve Spojených státech prudce stouply ceny papíru a tisku. V důsledku toho zanikla téměř polovina novin a různých jiných publikací, určených původním obyvatelům Ameriky, které zabezpečovala American Indian Press Association. Proto se

univerzitní studenti a novináři rozhodli prohloubit činnost zejména v regionech.

Krátké odbočení do minulosti. Vztahy mezi původními obyvateli Ameriky, tedy Indiány a přistěhovanci, kteří si přivlastnili pojmenování Američan se po druhé světové válce výrazně změnily. Indiáni sloužící v americké armádě vynikali statečností (boje o Tichomořské ostrovy, zejména krvavý zápas o Iwojimu; námořní bitvy v Pacifiku vyhráli Američané z velké části tím, že Japonci, kteří nejdříve odhalili americký tajný šifrovací kód nemohli v závěrečné fázi bojů dešifrovat nový kód, protože se vysílalo v řeči Navajů, kteří tento systém zavedli a také zpravodajské posádky lodí vyškolili). Současně ovšem také působily celosvětové snahy pro zrušení kolonií, přijetí deklarace lidských práv a další akce směřující k vyšším formám humanity. Indiáni a Černoši se postupně stali rovnocennými občany s Američany. V tomto období vznikly mnohé státní i dobrovolné organizace, zaměřené na zvýšení vzdělanosti původních obyvatel a na odstraňování všech forem rasové diskriminace. Konec odbočení

Jak je na webových stránkách uvedeno, začátkem bylo denní vysílání v regionálním rozhlase, které v r. 1976 připravovali a zabezpečovali bezplatně studenti z American Indian University v Minnesotě. V roce 1977 novináři a studenti založili neziskovou organizaci s názvem MIGZI Communications Inc. Minnesota, která regionální vysílání pro >původní obyvatele Ameriky< zkvalitnila a rozšířila. Během dalších tří let byla organizace již

schopná vysílat z 15-ti regionálních stanic a na 1 TV kanálu, poskytovat granty, stipendia. Při volbě názvu se vycházelo z indiánské tradice - orl a jeho odžibwejský název byl zvolen proto, že Odžibwejové měli orly v nevyšší úctě, pro jejich vynikající letové vlastnosti, ostrážitost, loveckou zdatnost a trvalou soudržnost mezi dvěma jedinci. Proto Migizi org. měla být podle stanov reprezentovaná především schopností a službou v oblasti komunikace mezi Indiány, založenou na vysoké náročnosti a etice v činnosti. Do roku 1991 bylo vysíláno z 55 regionálních stanic, organizace vlastní počítačové laboratoře, poskytující výuku středoškolákům i vysokoškolákům a pořádá prázdninové tábory informatiky. V současnosti má organizace v provozu vlastní fitness-centrum Běžící vlk, které slouží především dětem, ale slouží i dospělým se speciální starostlivostí o předcházení typickým nemocem americké konzumní společnosti, jako jsou obezita, cukrovka, kardiovaskulární nemoci. Samozřejmě, webové stránky obsahují daleko více zajímavých informací pro toho, kdo má zájem a zejména čas na jejich prohlížení.

Migizi

Dejme se každý na cestu svou aneb orlí péra, která lze teze splnit

Když prolistujeme Knihu orlích per, tak zjistíme, že některé z podmínek lze v naší zemi těžce splnit, splnění některých je možné pouze v zahraničí. Samozřejmě nejde při této úvaze o činy a velké činy, jakými jsou překročení polárního kruhu, obratníků a pod., sjetí divokých vod anebo horolezecké výstupy ve velehorách. O některých z těchto podmínek již bylo pojednáno v přehledu orlích per za vodáctví a horolezectví (Hlasatel č.25 a 26). Zásadními omezujícími podmínkami jsou u nás především zákazy týkající se pohybu v Chráněných krajinných oblastech, táboření a průzkumu jeskyň. Při plánování příslušných aktivit je dobré nejdříve nahlédnout do mapy chráněných krajinných celků ČR. Konkrétně jde o:

1E1 Pro vícedenní putování po trase 150/300 km dlouhé, spojené s každodenním tábořením je dosti vhodný hraniční hřeben Javorníků a Beskyd, ale pro 300 km trasu již bude nutné připojit hřeben Malých a Bílých Karpat se slovenskou resp. slovensko-polskou částí Beskyd. Okruh pohraničními horami kolem ČR má vícero delších přerušení v osídlené a průmyslově využívané krajině, ale i tato trasa je lepší než-li všechny „vnitrozemské“ alternativy, kde bude příliš mnoho přechodů přes osídlená území. Výše uvedené problémy s tábořením jsou při všech trasách stejné, ovšem v neosídlených územích se lehčeji nalezne řešení.

1E6 Pro putování v horách, spojené s výstupy nad 2.000 m n.m. nejsou v ČR vůbec žádné možnosti, nejbližší vhodné terény jsou na Slovensku, ovšem jde o CHKO anebo NP. Nezbývá než zvolit Východní Karpaty (Ukrajina, Rumunsko), anebo bulharskou Rilu. O možnostech v Rakousku bylo již informováno.

1F4 Při putování s pomocí kola je opět hlavním problémem táboření. Samoty, kde si postavíme stan na blízkých pozemcích majitele s jeho souhlasem, jsou snad nejschůdnějším řešením.

113 Většina krasových území s jeskyněmi je v CHKO, anebo jde o chráněnou přírodní památku. Vchody do zajímavých, dosud nezpřístupněných jeskyň jsou většinou opatřeny ochrannými mřížemi. Pro tuto činnost je nejvhodnější členství v některé speleologické organizaci.

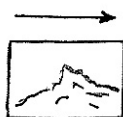
Pro horolezectví ve Vysokých Tatrách je podmínkou členství v horolezecké organizaci, co je Strážci národního parku běžně kontrolováno. Za záchranné akce se ve většině evropských hor platí, proto je výhodné připojištění. Při nehodách bez členství v horolezecké organizaci se v některých zemích hradí záchranná akce, včetně pokuty. Pozor na zákaz vstupu na soukromé pozemky, co je častý případ v Německu a Rakousku. Při nedodržení může majitel žádat zásah policie, pokuty jsou v takových případech vysoké, zejména jedná-li se o lovecké revíry. Před výpravou do ciziny je dobré seznámit se s polohou chráněných území a s podmínkami pro putování, táboření; aby byly co nejaktuálnější je výhodný dotaz na příslušném zastupitelství, resp. informace pomocí internetu.

R.W. Service

ZPĚV SAMOTY

Ukolébali vás zvykem, znetvořili kázáním,
prosáklí jste všedností až běda,
ve výkladní skříň vás dali jako vzorky k slovům svým
slyšte však, to samota vás hledá.
Pospěšte v ty ztichlé kouty, kam uprchlo štěstí vám,
k zemi zaslíbené spějte blíž,
vzdechy noci tiché stoupají tam k hvězdným výšinám
a samota vás volá, volá - jděte již !

Trpěli jste, hladověli, klesli na dno - přec' však plni touhy
růsti vzhůru v nadoblačno všehomíra ?
Viděli jste práci beze cíle, slyšeli žvást tlachů pouhý,
ale cítili, že ve vás hoří ryzí v život víra !
Užřeli jste Tvůrce v slávě skvoucí, slyšeli jste přírody řeč svatou,
(doma, při peci však stěží - pravda to je holá)
věci nejprostší, věci pravé, tiché lidi s duší láskou vzňatou ?
Jděte se samotou splynout, vždyť vás volá, volá - - - -

Zadní strana obálky : Vysoké Tatry Kriváň (2494 m n.m.); totéž, profil Indiána
Měsíc vydání: Prosinec 2007

Hlasatel – občasník, vydávaný kmenem LLM Wahpeton v Praze.
Určeno pro vnitřní potřebu a pro zájemce z jiných kmenů LLM.
Za obsah článku odpovídá autor. Texty nejsou jazykově upravovány.
Kontaktní adresa: Jiří Pacl, Želivská 341, 394 46 Červená Řečice.
Telefon: 564 405 027

